

Мануїлова К. В.

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри міжнародного та європейського права
Національного університету «Одеська юридична академія»

ЮРИСДИКЦІЙНІ ПРОБЛЕМИ ДОСТУПУ ДО ЗАХИСТУ ПРАВ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТОРА У МІЖНАРОДНОМУ ЦЕНТРІ З ВРЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ СПОРІВ

На сьогоднішній день поняття «юрисдикції» є одним із найчастіше вживаних в науці та практиці міжнародного права. Дотепер питання щодо значення юрисдикції є відкритим, оскільки різні дослідники міжнародного права надають поняттю різні трактування.

Юрисдикція у звичайній мові означає повноваження суду або трибуналу розглядати справу, тоді як у міжнародному арбітражі поняття юрисдикції також ототожнюється з компетенцією трибуналу, яка, як правило, базується на згоді сторін і те саме може також бути вірним для юрисдикції міжнародних судів і трибуналів. На практиці заперечення щодо юрисдикції стосуються питання про те, чи погодилися сторони на вирішення справи судом взагалі. Юрисдикційні обмеження конвенції про порядок вирішення інвестиційних спорів між державами та іноземними особами від 18.05.1965 р. (надалі – Вашингтонська конвенція або конвенція ICSID) можна знайти в основних положеннях Конвенції та Арбітражних правил ICSID (надалі – Правила). Зокрема, юрисдикція арбітражу ICSID регулюється статтею 25(3) Конвенції ICSID і додатково доповнюється статтями 36(3) 4 і 41 5 Конвенції відповідно. Зазначені положення Конвенції також доповнюються правилом 41 (Попередні заперечення) 6 і правилом 42(4) (Замовчування) 7 Регламенту.

Відповідно до Вашингтонської конвенції для встановлення юрисдикції мають бути дотримані чотири ключові елементи, а саме: наявність правового спору; судовий спір має виникати безпосередньо з інвестиції;

інвестиції повинні здійснюватися між Договірною державою та громадянином іншої Договірної держави і, нарешті, необхідність письмової згоди [1]. Щоб зрозуміти юрисдикційні обмеження Конвенції ICSID, необхідно більш детально проаналізувати вищезазначені чотири вимоги. Перші дві вимоги інкапсулюють юрисдикцію *rationae materiae*, тобто предметну юрисдикцію ICSID. У звіті виконавчих директорів щодо Конвенції перша вимога описується як наявність розбіжностей щодо обсягу юридичного права чи обов'язку, або характеру чи обсягу відшкодування, яке має бути надано за порушення юридичного зобов'язання» [2]. Міжнародний суд ООН визначає спір як «розбіжності щодо питання права або факту» [3] і в тому ж дусі кілька трибуналів ICSID також прийняли подібний опис «суперечок». Така вимога також передбачає мінімальний поріг спілкування між сторонами спору та існування природної послідовності подій, що призводять до суперечки [4], однак, відсутність відповіді на конкретну претензію протягом розумного часу буде достатнім для встановлення існування суперечки [5, с. 93-95, 98-101]. Необхідно також провести важливу відмінність між «суперечками» та «розбіжностями», оскільки існує тонка різниця в ступені ворожості в ситуаціях [6]. Час розгляду суперечок також може мати вплив, особливо якщо в угоді зазначено, що вона застосовується лише до суперечок, які виникають після набрання чинності угодою. Трибунал у такій ситуації визначатиме, коли фактично виник спір, і юрисдикція може бути

недоступною, якщо спір виник до набуття чинності інвестиційним договором.

Крім того, Конвенція у статті 25(4) передбачає можливість виключення певних типів спорів державою шляхом повідомлення Центру [1]. Таке повідомлення не є застереженням до Конвенції, і його не слід тлумачити як вираження згоди держави на юрисдикцію [7], а також не обмежує здатність держави давати згоду щодо спору, який потрапляє до списку виключених спорів.

Друга вимога або обмеження є частиною юрисдикції *rationae materiae* ICSID є необхідність, щоб претензія виходила безпосередньо з інвестицій. Примітно, що Конвенція не дає категоричного визначення інвестицій, і суди, які припиняють вирішення цього питання, зазвичай визначають це за допомогою набору критеріїв, які вважаються властивими поняттю інвестицій. У викладі цієї позиції також розглядається питання про те, чи повинна Конвенція ICSID давати визначення інвестиції чи ні. Зазвичай держави визначають поняття інвестиції в Міжнародній інвестиційній угоді, тобто в Двосторонній інвестиційній угоді або в розділі про інвестиції, що міститься в Торговій угоді, або через процедуру, встановлену Конвенцією ICSID, або очікуючи згоди держави на юрисдикцію ICSID. Проте послідовні арбітражні комісії зрозуміли відсутність об'єктивних критеріїв, що визначають контури повноважень ICSID, і сама по собі згода не може кваліфікуватися як інвестиція. Початкові основи дієвого тесту для визначення того, чи підпадає об'єкт спірних відносин під визначення інвестиції, були закладені в справі *Fedax N.V. vs. The Republic of Venezuela* [8], а пізніше було викристалізовано та засновано арбітражним судом у справі *Salini et al v. Morocco* [9], який запропонував набір об'єктивних критеріїв щодо визначення інвестицій, відомих як Тест Саліні, і сьогодні залишається зразковою справою з цього питання.

Вищезазначений тест визначає інвестицію як таку, що має чотири життєво важливі елементи: внесок грошей або активів в економіку

приймаючої держави; певний термін дії цього внеску чи зобов'язання; прийняття ризику та очікування прибутку; та внесок в економічний розвиток приймаючої держави [9]. Кілька наступних трибуналів розглядали цю тему, підтримуючи тести, хоча деякі, схоже, зайняли різну позицію, ставлячи під сумнів правдивість чи доречність четвертого елемента, тобто внеску в економічний розвиток держави [10], або додаючи ще один елемент вищезазначеного каталогу, наприклад, необхідність добросовісного інвестування [11]. Деякі останні трибунали також підкреслюють необхідність більшої гнучкості у застосуванні цих критеріїв і необхідність звільнення від невиконання певних елементів у виправданні чогось як інвестицій [12; 13]. Тест Саліні також зазнав нападок у деяких справах, коли трибунал висловлював сумніви щодо їх актуальності [14].

Стосовно юрисдикції *rationae personae* ICSID, слід зазначити, що Конвенція категорично вимагає, щоб спір був між громадянином Договірної Держави та Договірною Державою або будь-яким складовим підрозділом чи агенцією держави, призначеною для ICSID цією державою. Термін «громадянин Договірної Держави» включає як фізичних, так і юридичних осіб, однак особи з подвійним громадянством прямо виключені з громадянством держави-відповідача в Конвенції, тоді як юрисдикція ICSID може поширюватися на юридичних осіб, контрольованих іноземними державами, з національністю держави, яка є стороною спору, у разі досягнення конкретної угоди з цього приводу. Крім того, Конвенція лише визначає зовнішні межі того, хто може бути громадянином Договірної Держави, і залишає остаточне питання визначення громадянства самій Договірній Державі [1].

Так, у справі *Hope Services LLC v. Republic of Cameroon* [15], заявленої позивачем на підставі двохсторонньої інвестиційної угоди (надалі – ДІД) між США та Камеруном, позивач (Hope Services LLC) звернувся за захистом своїх прав до ICSID. При цьому, вирішуючи

питання про наявність юрисдикції у трибуналу, позивачу необхідно було довести, що він дійсно «володіє або контролює» інвестицією. Тобто, підпадає під критерій *rationae personae* ICSID. Трибунал під час розгляду справи зазначив, що перевірка «контролю над інвестицією» вимагає чіткого розмежування між різними компаніями «Hope», а саме позивачем (Hope Services LLC), Hope Finance SAS (Франція), Hope Finance SA (Камерун) і Hope Services SA (Камерун) та у якості висновку зазначив, що позивач не довів, що він володіє інвестиціями через участь у Hope Finance SAS (Франція), що є учасником у камерунських компаніях *Hope Finance SA* (Камерун) і *Hope Services SA* (Камерун). Суд зазначив, що, що позивач не є співпідрядником контрактів 2010 і 2011 рр. і що він не надав доказів придбання акцій *Hope Finance SAS* (Франція). Він також не продемонстрував той факт, що мав права, пов'язані з Платформою (об'єктом інвестицій), або володів цими інвестиціями через камерунські компанії *Hope Finance SA* (Камерун) і *Hope Services SA* (Камерун). Таким чином, Трибунал вважає, що позивач не зміг довести, що він володів інвестиціями в розумінні Договору або Вашингтонської конвенції, і що, як наслідок, цей Трибунал не має юрисдикції виносити рішення щодо претензій по суті, представлених цим в контексті цього арбітражу.

Трибунал ICSID не уповноважений вирішувати суперечки щодо інвестицій власних громадян держави в їхній країні походження, а лише вирішувати суперечки, пов'язані зі справжніми, сумлінними «іноземними» інвестиціями, що відповідають вимогам захисту які встановлені Конвенцією ICSID та відповідним інвестиційним договором або іншим документом згоди.

Справа *Cascade Investments NV v. Republic of Turkey* [16] є класичним прикладом доктрини зловживання процесом, застосованої в інвестиційному арбітражі. Так, одним із виниклих питань у процесі було чи призводить доведене зловживання процесом до відсутності

юрисдикції, або, альтернативно, є підставою для відмови суду прийняти позов, щодо якого він має юрисдикцію. Трибуналом зазначено, що зловживання процесом у правовій теорії не перешкоджає існуванню юрисдикції Трибуналу, а скоріше перешкоджає здійсненню цієї юрисдикції, неодмінно припускаючи існування юрисдикції. Таким чином, для цілей здійснення правосуддя у цьому спорі поставлено тотожність. Крім того, сторони не намагалися визначити нормативне джерело доктрини зловживання процесом, принаймні з будь-якою точністю для застосування її трибуналом. Відповідач коротко описує це як підмножину «зловживання правом», що впливає з «обов'язків сторін щодо добросовісності згідно з міжнародним правом і міжнародним інвестиційним законодавством. Трибунал також не вдається до визначення конкретного джерела права, поряд із цим зазначаючи, що метою ДІД був не захист інвестицій вітчизняних акціонерів у національну компанію, а радше сприяння та захист добросовісності інвестиції інвесторів однієї держави в іншу державу. Цей намір також відображено у визначенні ДІД інвестицій, яке передбачає «внесок капіталу та будь-яких інших видів активів, інвестованих або реінвестованих у компанії, які ведуть економічну діяльність». У контексті, в якому іноземний інвестор раптово отримує вже існуючу національну інвестицію, цілком узгоджується з цими положеннями перевірка того, чи було придбання зроблено добросовісно, з реальним наміром займатися «економічною діяльністю» в державі перебування. Ця вимога не задовольнятиметься транзакціями, які, здається, спрямовані лише на передачу права власності за межі приймаючої держави, щоб створити юрисдикцію над внутрішньодержавним спором, який інакше не мав би права на захист ДІД. Іншими словами, норми Вашингтонської Конвенції/ДІД не захищають економічні операції, які здійснюються з єдиною метою використання прав, що містяться в таких інструментах, без будь-якої значної економіч-

ної діяльності, яка є основною передумовою захисту будь-якого інвестора. Такі операції слід розглядати як зловживання системою. У зв'язку з наведеними доводами, Трибунал дійшов до висновку, що інвестиції *Cascade* не були сумлінними трансакціями іноземного інвестора, здійснені з наміром продовжувати на постійній основі реальну економічну діяльність у державі перебування. Скоріше Трибунал переконаний, що вони були частиною ширшої схеми. Хоча ці кроки можуть бути зрозумілими з точки зору тих, хто прагне дозволити продовжувати діяльність в іншій формі, факт залишається фактом, що вони були розроблені, щоб перепакувати під іноземний прапор інвестиції, фактично зроблені вітчизняними інвесторами в їхній рідній державі, у той час і в атмосфері, коли несприятливі дії можна було розумно передбачити. На думку Трибуналу, транзакція, здійснена для цих цілей, не призводить до інвестиції, яка має право на захист відповідно до ДІД і Конвенції ICSID.

Отже, норми Вашингтонської конвенції та ДІД діють виключно у разі відповідності особи критеріям визначення юрисдикції *rationae personae* та виключають можливість захисту «іноземних» інвестицій через зловживання процесуальними правами.

Крім того, згода щодо подання до арбітражу ICSID є ще однією важливою юрисдикційною вимогою ICSID на додаток до вищезазначених юрисдикційних обмежень. Стаття 25 Конвенції категорично вимагає згоди сторін на передачу спору до ICSID. Примітно, що окрім вищезазначених вимог до юрисдикції, основною вимогою є наявність угоди про передачу спору до арбітражу відповідно до відповідного набору правил. В інвестиційному арбітражі така угода укладається шляхом прийняття інвестором пропозиції приймаючої держави щодо арбітражу, яка міститься в пункті про вирішення суперечок відповідної міжнародної інвестиційної угоди, що традиційно робиться шляхом подання повідомлення до арбітражу. Для виконання умов

юрисдикції за критерієм *ratione voluntatis*, конкретний спосіб оформлення згоди сторін має важливе значення для передачі справи на розгляд арбітражу. У арбітражних розглядах на основі контракту ця згода зазвичай є результатом арбітражного застереження в контракті. Навпаки, в арбітражних розглядах на основі договорів арбітражна угода укладається, коли інвестор приймає пропозицію приймаючої держави щодо арбітражу, яка міститься в положенні про вирішення спору відповідної міжнародної інвестиційної угоди, зазвичай шляхом подання повідомлення про арбітраж. З огляду на те, що пропозиція приймаючої держави щодо арбітражу надається лише захищеним інвесторам, захист відповідно до договору фактично стає ще однією юрисдикційною вимогою. Крім того, арбітражні арбітражні суди на основі договорів часто виявляли, що їхня юрисдикція обмежена ситуаціями, коли інвестори могли довести наявність доказів *prima facie* щодо порушення відповідного договору. Сторони також можуть встановити попередні кроки до арбітражу, такі як переговори щодо спору протягом певного періоду часу або передача його на розгляд національних судів на певний період до створення арбітражного суду.

Попередні кроки до арбітражу, будь то переговори чи внутрішній судовий процес, є зобов'язаннями інвестора-позивача, який звертається до міжнародного арбітражу проти приймаючої держави. Лише шляхом виконання цих попередніх кроків інвестор може законно подати свої претензії до міжнародного суду. Таким чином, попередні кроки можна розглядати як елементи арбітражної пропозиції приймаючої держави або як елементи трибуналу. У першому випадку невиконання цих попередніх кроків означає відсутність арбітражної угоди та *ergo* юрисдикції *ratione voluntatis* трибуналу.

У справі *Wintershall v. Argentina* [17] трибуналом зазначено, що «попередні кроки до арбітражу становлять невід'ємну частину «постійної пропозиції»... приймаючої дер-

жави, яка повинна бути прийнята на тих самих умовах кожним окремим інвестором, який прагне звернутися (зрештою) до арбітражу ICSID». Цей підхід підтверджується прецедентним правом і базується на передумові, що передумовами для арбітражу є умови *ratione voluntatis* згоди, наданої державою.

В той же час, відсутність згоди однієї із сторін спору щодо досягнення критерію *ratione voluntatis*, на погляд автора, перешкоджає розгляду спору у визначену позивачем арбітражі та має прийматися до уваги арбітражем не в останню чергу для встановлення наявності юрисдикції.

У справі *Astrida Benita Carrizosa v. Republic of Colombia* [18] Відповідач надавав заперечення щодо юрисдикції трибуналу *ratione materiae* і так званої юрисдикції *ratione voluntatis*, також було надано повідомлення про необхідність застосування строків позовної давності згідно Угоди про сприяння торгівлі між США та Колумбією, Колумбійсько-Швейцарського ДІД. Трибунал визначив, що існують дві підстави для відмови від його юрисдикції щодо даного спору: позови виходять за межі тимчасової сфери дії угоди про сприяння торгівлі між США та Колумбією, і вони в будь-якому випадку мають тер-

мін давності згідно зі статтею 10.18.1 Угоди – 3 роки.

В той же час, враховуючи первинність встановлених підстав відсутності *ratione materiae* та сплинувшого строку позовної давності, Трибунал відмовився від аналізу заперечень Відповідача щодо його юрисдикції *ratione voluntatis*. Хоча, на погляд автора, встановлення юрисдикції за критерієм *ratione voluntatis* мало бути первинним, оскільки порушується принцип добровільності передачі спору на розгляд Трибуналу.

Таким чином, з'ясування наявності у трибуналу юрисдикції – є першочерговим елементом до початку розгляду спору по суті. Критерії *ratione voluntatis*, *ratione personae*, *ratione materiae* є своєрідними трьома стовпами на яких спирається питання вирішення наявності/відсутності у арбітражу юрисдикції для розгляду справи між іноземним інвестором та приймаючою державою. Компетенція арбітражу на розгляд спору підтверджується лише за умови наявності усіх трьох критеріїв, що пояснює їх одночасний розгляд трибуналом перед початком розгляду справи, тому неможливо виділити той критерій, що є менш важливим чи може бути упущений при розгляді питання щодо прийняття справи до розгляду.

Анотація

Стаття присвячена розгляду юрисдикційних проблем доступу до захисту прав іноземного інвестора у Міжнародному центрі з врегулювання інвестиційних спорів. Підкреслюється, що поняття «юрисдикції» є одним із найчастіше вживаних в науці та практиці міжнародного права. Юрисдикція означає повноваження суду або трибуналу розглядати справу.

Відповідно до Вашингтонської конвенції 1965 р. для встановлення юрисдикції мають бути дотримані чотири ключові елементи, а саме: наявність правового спору; судовий спір має виникати безпосередньо з інвестиції; інвестиції повинні здійснюватися між Договірною державою та громадянином іншої Договірної держави і, нарешті, необхідність письмової згоди. Перші дві вимоги інкапсулюють юрисдикцію *ratione materiae*, тобто предметну юрисдикцію ICSID. Друга вимога є частиною юрисдикції *ratione materiae* – це необхідність, щоб претензія виходила безпосередньо з інвестицій.

Стосовно юрисдикції *ratione personae* ICSID, слід зазначити, що Конвенція категорично вимагає, щоб спір був між громадянином Договірної Держави та Договірною Державою або будь-яким складовим підрозділом чи агенцією держави, призначеною для ICSID цією державою.

Підкреслюється, що трибунал ICSID не уповноважений вирішувати суперечки щодо інвестицій власних громадян держави в їхній країні походження, а лише вирішувати суперечки, пов'я-

зані зі справжніми «іноземними» інвестиціями, що відповідають вимогам захисту, які встановлені Конвенцією ICSID та відповідним інвестиційним договором або іншим документом згоди.

Зроблено висновок, що з'ясування наявності у трибуналу юрисдикції – є першочерговим елементом до початку розгляду спору по суті. Критерії *ratione voluntatis*, *rationae personae*, *rationae materiae* є своєрідними трьома стовпами на яких спирається питання вирішення наявності/відсутності у арбітражу юрисдикції для розгляду справи між іноземним інвестором та приймаючою державою. Компетенція арбітражу на розгляд спору підтверджується лише за умови наявності усіх трьох критеріїв, що пояснює їх одночасний розгляд трибуналом перед початком розгляду справи, тому неможливо виділити той критерій, що є менш важливим чи може бути упущений при розгляді питання щодо прийняття справи до розгляду.

Ключові слова: інвестиційні спори, юрисдикція, Міжнародний центр з врегулювання інвестиційних спорів, *ratione voluntatis*, *rationae personae*, *rationae materiae*.

Manuilova K. V. Jurisdiction issues of access to the protection of the rights of a foreign investor in the International center for settlement of investment disputes

The article is devoted to the consideration of jurisdictional problems of access to the protection of the rights of a foreign investor in the International Center for Settlement of Investment Disputes. It is emphasized that the concept of “jurisdiction” is one of the most frequently used in the science and practice of international law. Jurisdiction means the authority of a court or tribunal to hear a case.

According to the 1965 Washington Convention, four key elements must be met to establish jurisdiction, namely: the existence of a legal dispute; the legal dispute must arise directly from the investment; investments must be made between a Contracting State and a citizen of another Contracting State and, finally, the need for written consent. The first two requirements encapsulate the *rationae materiae* jurisdiction, i.e. the subject matter jurisdiction of ICSID. The second requirement is part of the *rationae materiae* jurisdiction – the need for the claim to arise directly from the investment.

With regard to the *rationae personae* jurisdiction of ICSID, it should be noted that the Convention categorically requires that the dispute be between a national of a Contracting State and a Contracting State or any constituent entity or agency of a State designated for ICSID by that State.

It is emphasized that the ICSID tribunal is not empowered to resolve disputes regarding investments of a state's own nationals in their country of origin, but only disputes related to genuine “foreign” investments that meet the protection requirements established by the ICSID Convention and the relevant investment treaty or other instrument consent

It was concluded that finding out whether the tribunal has jurisdiction is a primary element before starting the consideration of the dispute on its merits. The criteria *ratione voluntatis*, *rationae personae*, *rationae materiae* are a kind of three pillars on which the issue of deciding the presence/absence of jurisdiction in arbitration for consideration of a case between a foreign investor and the host state rests. The jurisdiction of the arbitration to consider the dispute is confirmed only if all three criteria are present, which explains their simultaneous consideration by the tribunal before the start of the case, therefore it is impossible to single out the criterion that is less important or can be omitted when considering the issue of accepting the case for consideration.

Key words: investment disputes, jurisdiction, International Center for Settlement of Investment Disputes, *ratione voluntatis*, *rationae personae*, *rationae materiae*.

Список використаних джерел:

1. Конвенція про порядок вирішення інвестиційних спорів між державами та іноземними особами від 18.05.1965 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_060#Text.

2. Report of the executive directors on the convention on the settlement of investment disputes between states and nationals of other states. International Bank for Reconstruction and Development March 18, 1965. ICSID convention, regulations and rules. *ICSID/15*. April 2006. URL: <https://icsid.worldbank.org/sites/default/files/ICSID%20Convention%20English.pdf>.
3. Case Concerning East Timor (Portugal v. Australia), I.C.J. Reports 1995, p. 90. URL: <https://www.icj-cij.org/public/files/case-related/84/084-19950630-JUD-01-00-EN.pdf>.
4. Emilio Agustín Maffezini v. The Kingdom of Spain. ICSID Case No. ARB/97/7. Award, November 13, 2000. URL: <https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/ita0481.pdf>.
5. Christoph H. Schreuer, Loretta Malintoppi, August Reinisch and Anthony Sinclair, The ICSID Convention: A Commentary. *Cambridge University Press*. 2nd ed. 2009. 1596 p. P. 93-95, 98-101.
6. Helnan International Hotels A/S v. Arab Republic of Egypt, ICSID Case No. ARB/05/19. Award, 3 July 2008. URL: <https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/ita0399.pdf>.
7. Southern Pacific Properties (Middle East) Limited v. Arab Republic of Egypt, ICSID Case No. ARB/84/3 Decision on Jurisdiction - 14 avr. 1988. URL: <https://jsumundi.com/fr/document/decision/en-southern-pacific-properties-middle-east-limited-v-arab-republic-of-egypt-decision-on-jurisdiction-thursday-14th-april-1988>.
8. Fedax N.V. v. Republic of Venezuela. ICSID Case No. ARB/96/3. Award of March 9, 1998. URL: https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/ita0316_0.pdf.
9. Salini Costruttori S.p.A. and Italstrade S.p.A. v. Kingdom of Morocco. ICSID No. ARB/00/4. Decision on Jurisdiction on 31 July 2001. URL: <https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/ita0738.pdf>.
10. Quiborax S.A., Non Metallic Minerals S.A. and Allan Fosk Kaplún v. Plurinational State of Bolivia. ICSID Case No. ARB/06/2. Decision on Jurisdiction, 27 September 2012. URL: <https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/italaw1098.pdf>.
11. Plama Consortium Limited v. Republic of Bulgaria. ICSID Case No. ARB/03/24. Decision on Jurisdiction, 8 February 2005. URL: <https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/ita0671.pdf>.
12. Pantechniki S.A. Contractors & Engineers (Greece) v. The Republic of Albania, ICSID Case No. ARB/07/21, Award of 30 July 2009, URL: <https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/ita0618.pdf>.
13. Alpha Projektholding GmbH v. Ukraine. ICSID Case No. ARB/07/16. Award of 08 November 2010. URL: <https://jsumundi.com/en/document/decision/en-alpha-projektholding-gmbh-v-ukraine-award-monday-8th-november-2010>.
14. Philip Morris Brands Sàrl, Philip Morris Products S.A. and Abal Hermanos S.A. v. Oriental Republic of Uruguay, ICSID Case No. ARB/10/7 (formerly FTR Holding SA, Philip Morris Products S.A. and Abal Hermanos S.A. v. Oriental Republic of Uruguay). Decision on Jurisdiction, 2 July 2013. URL: <https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/italaw1531.pdf>.
15. Hope Services LLC v. Republic of Cameroon. ICSID Case No. ARB/20/2. Award - 23 Dec 2021. URL: https://jsumundi.com/en/document/decision/fr-hope-services-llc-v-republic-of-cameroon-sentence-thursday-23rd-december-2021#decision_18926.
16. Cascade Investments NV v. Republic of Turkey. ICSID Case No. ARB/18/4. Award (Redacted) - 20 Sept 2021. URL: <https://jsumundi.com/en/document/decision/en-cascade-investments-nv-v-republic-of-turkey-award-monday-20th-september-2021>.
17. Wintershall Aktiengesellschaft v. Argentine Republic. ICSID Case No. ARB/04/14. Award - 8 déc. 2008. URL: <https://jsumundi.com/fr/document/decision/en-wintershall-aktiengesellschaft-v-argentine-republic-award-monday-8th-december-2008>.
18. Astrida Benita Carrizosa v. Republic of Colombia. ICSID Case No. ARB/18/5. Award - 19 April 2021. URL: <https://www.italaw.com/sites/default/files/case-documents/italaw16373.pdf>.